

Нуль днів

КУПИТИ

Джасінта «Джек» Кросс та її чоловік Ґейб — найкращі фахівці з проникнення в системи безпеки. Компанії наймають їх для перевірки сильних і слабких сторін таких систем: Джасінта здійснює фізичні зломи, а Ґейб дбає про цифрові аспекти. Після провалу рутинного завдання Джасінта повертається додому та знаходить свого чоловіка мертвим. На додачу поліція, схоже, вважає її єдиною підозрюваною.

Раптово зважившись на втечу, Джасінта розуміє, що в неї обмаль часу, щоб знайти вбивцю та з'ясувати, кому вона може довіряти з членів родини, давніх друзів і навіть ворогів. Що ближче вона до істини, то ясніше бачить: у цій жорстокій грі на карту поставлено набагато більше, ніж видавалося на початку...

Субота, 4 лютого

Мінус вісім днів

Через мур метр вісімдесят заввишки перелізла б і дитина. Ні шпичаків, ні колючого дроту зверху. Колючий дріт — мій особистий кошмар. Недарма його застосовують на полі бою.

Я, зі своїми метр п'ятдесят вісім зросту, вирішила не штурмувати мур у лоб, а вилізла на дерево, міцна гілка якого нависала над паркінгом по той бік. Уже з дерева злізла на мур і пробігла по ньому до місця, де можна було спуститися непомітно для камер відеоспостереження, встановлених по периметру навколо будівлі.

Навпроти паркінгу був розташований аварійний вихід з будівлі, який попередньо описав мені Гейб. Стандартні, наполовину засклені двері, замкнені зсередини на засувку, потішили мене своїм виглядом: погано допасоване до дверної коробки полотно не доходило до порога настільки, що долоню просунеш. Мені не знадобилося й хвилини, щоб засилити металеву пластину в шпарку, пересунути її вгору, зачепити гачок, а тоді міцно потягнути вниз. Двері відчинилися, і я затамувала подих, очікуючи на сигнал тривоги. Типовий сюрприз від пожежного виходу, але цього разу минулося.

Переді мною автоматично ввімкнулося світло. Великі квадратні світильники, розташовані у шаховому порядку на плитковій стелі, тягнулися в темряву довгого коридору, де ще не спрацювали датчики руху. Я зачекала, даючи очам звикнути до сліпучого світла.

Світло — це палиця на два кінці. З одного боку, ніщо так не привертає увагу охоронця, як екран, що спалахує, мов різдвяна ялинка, а з іншого, увімкнене світло дає можливість, упевнено простуючи територію, вдавати, що нічого підозрілого не відбувається. Натомість, скрадаючись у темряві з ліхтариком, одразу одягай смугасту футболку з принтом «Вломники».

Глянула на годинник: 22:20. Я була у своєму «офісному» одязі: чорні штани, схожі на костюмні, але насправді більш еластичні й легкі,

темно-синю блузку й чорний блейзер з лінійки готового одягу Gap. На ногах — чорні «конверси», а через плече — сірий рюкзак Ejollroven.

Не пасувало до загального образу тільки моє волосся, яке я цього місяця пофарбувала у флуоресцентний червоний колір, безнадійно далекий від натурального рудого. Воно вибивалося з консервативного стилю тутешньої компанії — страхової групи Arden Alliance. Гейб пропонував надіти перуку, але перуки завжди викликають підозру. До того ж я цілком вжи-лася у свою роль. Джен — я вирішила, що мою героїню звати Джен, — працювала у відділі обслуговування клієнтів, але досі зберігала теплі спогади про свій академічний рік після університету і все ще вважала себе крутою. Сподіваючись на підвищення, Джен стала статечнішою, але її волосся залишалося останнім відблиском особистості, яку вона ще не остаточно втратила, працюючи в офісі з дев'ятої до п'ятої. Волосся, а також густо підведені очі й тату на лопатці «Встромляй гострим кінцем».

Утім, підведені очі — це моє особисте: я не почуваюся цілком одягненою без завершальних штрихів тушшю Nux Epic Ink. А от університетський диплом — фікція. Так само, як і тату. Я не настільки захоплююся «Грою престолів», щоб набити собі фразу із серіалу, хоча визнаю: якби таки захоплювалася, то Ар'я була б моєю улюбленицею.

Джен засиділася за роботою до пізньої години, а тепер поспішала додому на вікенд. Тому, власне, була у зручних кедах. Офісні черевички на підборах вона закинула в наплічник.

Саме на цьому розвалювалася моя легенда. Джен могла мати у своєму наплічнику змінне взуття, однак мій був напханий інструментами для злому та комп'ютерним обладнанням, на яке Гейб завантажив сумнівне програмне забезпечення з даркнету.

Я йшла коридором, м'яко ступаючи по килиму й показуючи всім своїм виглядом, що я тут не чужа. По обидва боки тяглися двері порожніх офісів, подекуди світилися в темряві світлодіоди невимкнених на вихідні комп'ютерів.

У ніші гіпнотично блимав ксерокс. Я зупинилася перед ним і роззирнулася. Коридор позаду мене був освітлений, але за рогом попереду було темно, там датчики руху ще не зреагували на мене. Це на краще —

світло могло б насторожити охорону. Та оскільки світло — палиця на два кінці, мене воно теж застерегло б.

Ззаду охоронці не могли наскочити, бо коридор з того боку закінчувався глухим кутом, а якби вони спробували наблизитися спереду, то спалах світла вчасно попередив би мене про небезпеку, і я повернула б назад або сховалася в одному з офісів.

Гейб, напевне, хотів би, щоб я одразу шукала серверну кімнату, але я зараз побачила шанс, з якого гріх було не скористатися. За копіювальним апаратом я знайшла — як і передбачала — клубок дротів і два LAN-порти для під'єднання пристроїв до внутрішньої мережі. До одного з них був під'єднаний ксерокс. Другий був вільний. Серце мені калатало, я озирнулася на коридор, а тоді витягла з наплічника один з мінікомп'ютерів Raspberry Pi, менший за книжку кишенькового формату.

Я заховала його за копіювальним апаратом, серед аркушів, що повипадали з лотка для подачі паперу, ввімкнула мінібук у розетку та під'єднала його до вільного порту. Через кілька секунд у моєму навушнику Bluetooth зашурхотіло, і глибокий голос мого чоловіка пролунав напрочуд інтимно на тлі цілковитої тиші, що панувала довкола.

— Вітаю, люба... твій міні щойно під'єднався до локальної мережі. Як посувається справа?

— Норм, — відповіла я дуже тихо. — Намагаюся зорієнтуватися.

Я замаскувала міні, накидавши на нього бракованих ксе-рокопій, тоді взяла рюкзак на плечі й рушила далі по коридору, завернула за ріг.

— А як твої справи?

— Ну, ти знаєш, — сухо відказав Гейб. — Граю в «Дарк соулз» на приставці. Я мало що можу зробити, доки ти не проведеш мене в серверну.

Я усміхнулася, хоча в його словах було більше сарказму, ніж гумору. Звісно, він не грав на плейстейшн — я надто добре його знала. Гейб сидів, згорблений, перед монітором і напружено відстежував моє просування за кресленням — планом будівлі, що ми здобули з інженерного відділу. Він активно долучиться до роботи, коли я потраплю в серверну кімнату. І йому завжди найтяжче було просто сидіти і слухати, не маючи змоги допомогти, якщо у мене виникали проблеми.

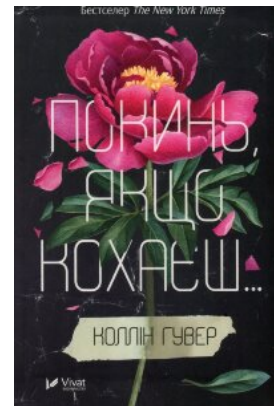
Рекомендована література

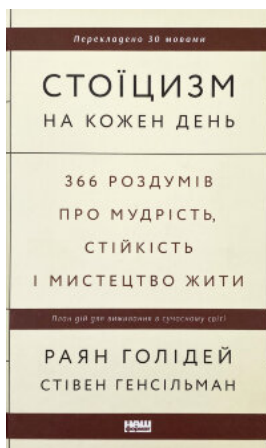
Найдорожче в житті

Після трьох вже пізно

Покинь якщо кохаєш

Стоїцизм на кожен день. 366 роздумів про мудрість, стійкість і мистецтво жити

Іди туди, де страшно. І матимеш те, про що мрієш

Тією горою є ви. Як перетворити самосаботаж на самовдосконалення

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ